

2 of 3 huurders kunnen bergen. Hij begeleidt ons naar verschillende vertrekken, en vestigt onze aandacht op de zindelijkheid, die in dit caravansérail heerscht. Vroeger, zegt hij, was het er vuil, en was men genoodzaakt een paar maal daags chloor op de trappen te strooien. Wij zien elkander glimlachend aan en trekken om het hardst aan onze sigaren ten einde zoo min mogelijk te bespeuren van de maffe atmosfeer en de weinig verkwikkende dampen, die ons hier en daar omringen.

O, Hollandsche huismoeders! welk een ergernis zou uw voorhoofd doen rimpelen, wanneer gij een bezoek bracht aan de Cité Jeanne d'Arc! hoeveel emmers met water zoudt gij wel met een gevoel van triomferende wellust over die steenen trappen alleen willen uitstorten; hoeveel boenders, stoffers en ragebollen zoudt gij wel aan de huurders ten geschenke willen geven!

Op het oogenblik van ons bezoek heerscht er volkomen rust in de gansche Cité, maar 's avonds, voornamelijk Saterdag, Zondag en Maandag, hebben daar veelvuldige vechtpartijen plaats en houdt de politie er een waakzaam oog. De bevolking toch bestaat uit de meest heterogene bestanddeelen: dieven, heeleders, vagebonden, zoogenaamde werklieden die nimmer werken, menschen die men „déclassés et gens sans aveu” noemt; een amalgama, dat meeren-deels onder valsche namen leeft, wyl het eene of andere reden heeft om zijn waren naam en zijne afkomst te verbergen. Onder de massa komen wel is waar fatsoenlijke arme huisgezinnen voor en treft men er voddenrapers aan, maar deze vormen de kleine minderheid.

Onze welwillende gids voert ons door de rue Harvey, wier bewoners in zeer slechten faam staan, en allen bij de politie bekend zijn. Alweder voddenrapers voor den vorm, doch hoofdzakelijk heeleders en dieven. Het zou gevaarlijk zijn, zich des avonds zonder behoorlijk geleide in dergelijke buurten te begeven; nu bestaat er geen gevaar, te meer daar ieder bewoner onzen geleider kent en velen hunner in zijne handen zijn geweest.

Op de Avenue d'Ivry houden wij stil voor een onbebouwd erf (terrain vague), waar een aantal karren, zooals onze kermisreizigers die gebruiken, in slagorde geschaard staan. Dit is een kamp van „bohémiens” — weder een verdachte bevolking, die zich voordoen van een of ander handwerk te leven, maar in werkelijkheid in diefstal hun bestaan vinden. Zij betalen, zoo vertelt ons eene vrouw die manden vlecht, 3 francs per maand, om op dat erf met hunne kar te wonen.

Onze vriendelijke geleider is genoodzaakt naar de Prefectuur terug te keeren; wij gelasten onzen koetsier ons af te zetten in de rue St. Martin. Hier bevinden wij ons weder in een oude wijk en begeven ons in een doolhof van enge, smerige straten: rue Quincampoix, rue de Venise, rue Brise-miche, rue Pierre au Lard. Wanneer men die oude huizen aandachtig beziet, dan boezemen zij in een zekeren zin meer eerbied in dan de constructies van den tegenwoordigen tijd! Die muren dateeren van 3 ja 4 eeuwen en in enkele der onderpuien bespeurt men nog de ijzeren klampen, waaraan de